

סבתא,

לא כל אחד זוכה באפשרות לפגוש את הסבתא רבא שלו ובאפשרות של לקרוא לעצמו "נין". במקרה שלי לא באמת זכיתי להכיר את הסבתא רבא שלי מצד אבא, היא נפטרה כשהייתי צעיר. דבר שהפך אותך למודל שלי לאיך סבתא רבא צריכה להיות, ומילאת את התפקיד במסירות.

מגיל קטן בכל פעם שהתראנו זה הרגיש כאילו נפגשנו רק לפני כמה שעות,

את נתת תחושה של בית. כשבאתי לבקר זאת הייתה חוויה לכל החושים- היה ניתן לראות את הפנים שלך מוארות בבת אחת ובאותה המידה גם לשמוע את הסירים מתחילים לנקוש במרץ ואת הריחות שהתחילו לעלות לאט לאט.

כשדיברנו בטלפון ניתן היה לשמוע את החיוך מעבר לטלפון וכמה אהבה את שולחת דרך האוויר ישר אליי - פשוט דברים שרק סבתא רבא יודעת לעשות

כל כך אהבת אותנו, בכל אפשרות שהייתה לך הרמת את עצמך והבאת את עצמך לנין הכי קרוב.

את הענקת לנו זיכרונות ילדות שיישארו איתנו תמיד, כמו העובדה שהקינח תמיד יבוא לפני האוכל, ושקובה זה רק נשנוש.

לימדת אותנו ערכים שלא יעזבו אותנו, ואלו דברים שהשארת בכל אחד ואחת מאיתנו וניקח איתנו כאות של כבוד בהמשך חיינו.

אהבת אותנו ממרחק גם כשגרת בסוף העולם, ואני יודע שתמשיכי גם במקום שאליו הגעת.

כמו שנאמר על ידי חכמים מאיתנו: "כל אהבה שהיא תלויה בדבר, בטל דבר, בטלה אהבה. ושאינה תלויה בדבר, אינה בטלה לעולם",

ככה אהבת את הנינים, הנכדים והילדים שלך וככה אהבנו אותך.

אוריה, דותן, נעם ועמר